

Школа, де навчають добра і любові

Серед чималої кількості різноманітних автомобілів, що снують вулицями міста, вам напевно не раз впадали в око авто з написом Mission Without Borders. Це не якісь заїжджі, а місцеві автомашини. Адже в Сарнах діє філія Міжнародного благодійного фонду «Глорія» та корпорації «Братерство без кордонів» (керівник-координатор В.П.Хомич).

Благодійність у більшості з нас асоціюється з поняттям матеріальної допомоги. Справді, тут надають матеріальну допомогу для соціально-вразливих верств населення. Але мало хто знає, що це лише мізерна частинка роботи Місії – її діяльність спрямована на задоволення не лише матеріальних, але й духовних потреб. Тут реалізують ще багато проектів, як ось: навчання молоді робітничих професій – швачки, кравці, кухарі-кулінари, оператори комп'ютерного набору (між іншим – юнаки та дівчата тут же проживають і харчуються протягом навчання). Реалізують ще й такі проекти, як «Діти сироти», проведення літніх наметових таборів. Ще одним із проектів є зніційована Володимиром Пилиповичем в рамках радіопрое-

екту «Дорога до храму» авторська християнська радіопередача «Собори душ. Діалоги», яку двічі на тиждень з нетерпінням чекають, за яку дуже дякують жителі навіть найвіддаленіших куточків північних районів області. Нещодавно цьому проекту виповнилось 10 років. Такі проекти сприяють відродженню духовності нашого народу. А це так потрібно, бо, як відмітив у нашій бесіді Олексій Лавор, «з відродженням духовності в Україні почалося і відродження економіки».

Майбутнє кожної країни – її діти. Отож в Місії пріоритетним завданням вважають задоволення матеріальних, духовних, освітніх та емоційних потреб дітей. Благодійний фонд організував дитячу недільну школу (натхненник і ініціатор Володимир Хомич, а відповідальний

за роботу школи – Олексій Лавор).

«Під крилом» у Олексія Федорівича працює злагоджений тандем безмежно закоханих у свою справу вчителів – Валентина Петрівна Бігун і Лілія Йосипівна Кусковець. Щоб збагнути, наскільки їм це близьке і дороге, варто було лише побачити, як світяться їхні очі, коли дівчата розповідали про свою роботу і дітей. Валентина – випускниця Сарненського педколеджу, наразі студентка IV курсу РДГУ.

– А я не маю педагогічної освіти, – каже Лілія, – я просто дуже люблю працювати з дітьми.

Зараз у школі навчаються більше шести десятків дітей – два класи – один до 10 років (є навіть трирічні), другий – від 10 до 14 років. Тут нема оцінок, як у звичайній школі, класичних чи домашніх завдань – все робиться під час заняття, яке триває годину – це довше, ніж урок у звичайній школі. Але дітям не чекають перерви, не баляти не чекають смартфонів, бо їм цікаво.

У Сарнах є близько двох десятків конфесій. При багатьох є й свої

недільні школи. А от недільна школа при Місії – міжконфесійна. Вона – зразок культурної частини суспільства – тут нема ніякого протистояння, суперечностей, ворожнечі, непорозуміння на релігійній основі. Можете привести сюди своїх дітей чи онуків – вас радо приймуть, неважливо якого ви віросповідання, віруючий, чи не віруючий.

Нічого і ніхто не з'являється на землі просто так. Жартуємо, що «щука в ставку – щоб карась не

дрмав». Говоримо, що ластівка на крилах весну приносить. Срібна намистинка прохолодної роси на пелюстці квітки – щоб відродити її, зів'ялу, від полуденної спеки. А квітка ця – щоб милувати око та ще, може, для того, аби зцілити когось від недуги. А ви, читачі, замислювались для чого ви прийшли у цей світ? Знаєте свою місію? Тож поспішайте чесно її виконати.

Тамара СТАНКОВА